

LAURAS ÖGON

DANIEL HÅNBERG ALONSO

En hyperrealistisk spänningsroman i humorform
Copyright © Mogwai Bokförlag 2011

KAPITEL 1

Tio år tidigare

Hamnområdet i La Hatté luktade som en korsning av toalettlocket på en snabbmatsrestaurang och två dagar gammalt diskvatten med en illamående zucchini flytandes i. Lukten var inte vad man skulle kalla för angenäm. Faktiskt så rådde skylten vid inkörsporten till området att man skrivit ett bevittnat testamente, sagt till sina nära och kära att man älskade dem, gått igenom både en eller två 40-årskriser och klätt sig i en rymddräkt innan man bestämde sig för att inträda. Mannen i de välsittande kakishortsen var imponerad att man lyckats sammanfatta allt det i en symbol. Själv brydde han sig inte så mycket. Han hade känt värre – han hade pluggat på ett brittiskt pojkinternat som tonåring.

Stationerad uppe på ett torn av stålcontainers hade han översikt över större delen av området. Hans uppmärksamhet var emellertid placerad nedanför honom där en febril aktivitet var i färde. Närmare två dussin män sysselsatte sig med att frakta stora trälorrys av och på en gammal skuta till fraktskepp. *Pirater*. Mannen gillade pirater, men han blev alltid besviken på att de aldrig såg ut som han önskade. Inga lustiga hattar i röda rockar som svängde omkring vilt med en sabel. Istället var de iklädda smutsiga vita linnen, kamouflagefärgade smalbenslånga byxor och fabrikskor med stålhatta. Han hade nästan lust att skrika ned till dem att han var besviken på deras bristande fantasi i klädval, men han var torr i halsen och ville spara sin röst ifall han skulle behöva säga någon snärtig replik senare. Dagens pirater var inte vad de brukade vara. Fast de hade å andra sidan fortfarande roliga namn.

Mannen vände blicken mot en bastant karl som tydligt var tjockbenad snarare än fetmatyngd och likt en flyttkran svängde med en arm fram och tillbaka för att i andan av en dirigent vägleda sina undersåtars arbete från sin plats på skeppet. Captain Naughty Noodles var hans namn och enligt en källa höll han just nu på att smugla ovärderliga inkaartefakter ut från Franska Guyana. Mannen började dock bli alltmer osäker på att den onyktra källan verkligen hade rätt. Hittills hade han bara sett lådor fulla med dåligt sydda kopior av Lacoste-pikétröjor, fem år gamla Coca Cola-burkar och något med namnet iPhone. Han var tvungen att ta sig ner dit och undersöka närmare.

Berget av containers och lådor var en labyrint av årtal av improviserat staplande som trotsade alla fysikaliska lagar. Första felsteg skulle med all säkerhet få alla ben i hans kropp brutna i mindre legobitar eller kasta honom ned i skrymslenas djup där han skulle hitta en ny muterad art av ozeloter bland containrarnas mörker. Tur för mannen så hade han höga poäng i smidighet och skuttade ljudlöst nedför toppen. Med ett hopp som blev mycket längre än han beräknat landade han på den yttersta raden av träboxar och utan att kunna förhindra det kände han hur en träflisa kördes in under skinnet på hans tumme. *Satan!* skrek han i sitt huvud. Han satt tyst och lyssnade efter om någon upptäckt honom. Ingenting. Tur att han var kapabel till en inre monolog, annars skulle han varit körd. Flinkt drog han ut flisan och stoppade in tummen i munnen. Hans blick fastnade ögonblickligen på träboxen som blockerade synen ned mot båten. Två kvinnoögon stirrade nämligen på honom. På långsidan av boxen var två ögon med snirkliga drag ritade. Ju längre han tittade, desto

djupare tycktes han dras in i dess hypnotiska blick. Ofrivilligt förde han upp handen för att röra lådan.

"Retirez votre main immédiatement, s'il vous plait."

Rösten träffade honom rakt in i mörget. Inte för att den lät högt utan för dess totala brist på mänsklighet. Hans kropp ryste fortfarande av den mekaniska rösten. Ögonen stirrade fortfarande på honom som om ingenting hade hänt. Ännu mer nyfiken på vad som fanns i lådan lade han sin hand på locket. Elektriciteten som sköts in i hans kropp kom med sådan kraft att alla hans lemmar mot hans vilja kastade sig in i ett våldsamt spasmanfall. Utan att han kunde hjälp det sparkade han sig omkull och föll ned över kanten. Smärtan när hans ryggrad träffade nästa nivå av lådor var tack och lov så stor att han knappt lade märke till att han landade på asfalten. Spasmerna hade börjat ebba ut när han genom sitt fortfarande spastiska blinkande fick se sin dimmiga syn döljas av allt fler skuggor.

"Qu'avons-nous ici?"

Piratbrytningen lät definitivt inte lika bra på franska. Ett antal armar greppade tag i honom och förde upp honom på ben. Mellan blinkningarna kunde han räkna fyra män kring sig. Piraten som tycktes vara lagledare skärskådade honom från topp till tå. *Varför klippte han sig inte igår som han hade tänkt? Hans lugg måste se hemsk ut.* Piraten skakade på huvudet och fnös. För mannen kunde fnyset lika gärna ha varit en dolk i hjärtat. *Hur vågade han!* Greppet om hans armar hade släppt. Innan piraten framför honom hunnit leverera sin långt gångna knytnäve i hans ansikte flög en högerfot smidigt upp och knockade piraten över ansiktet. Mannens hjärna arbetade nu blixtnabbt. En ljusreflektion fångades upp i ögonvrån och han hann precis utföra en snabb magdansmanöver innan en kniv med ett uns miss stöttes mot honom. Piraten tittade på kniven längst fram på sin utsträckta arm och försökte förstå varför den inte satt fast i hans motståndares lever där han siktat. Mannen såg honom i ögonen och ryckte medkännande på axlarna innan han slog kniven ur handen och placerade en spark mitt i bröstkorgen. Piraten hostade till, först när foten träffade, sedan när han med ryggen först flög in i en stor träbox.

En pirat, klarligen diagnostiserad med ADHD utan förmåga att tänka på konsekvenser av sitt handlande, drog upp en dynamitstav ur en djup ficka tillsammans med en tändare som han höll illavarslande nära stubinen.

"Jag tror inte du vill göra det där."

"Vad vet du om vad jag vill göra?" Piraten började snyfta. "Jag kanske inte tycker om att vara pirat, har du tänkt på det?"

Mannen hade ingen aning om vad piraten pratade om och sa därför:

"Jag vet precis vad du menar."

"Det vet du inte alls!"

Helvete! Varför skulle han alltid råka ut för dessa typer?

"Ge mig dynamiten, annars råkar vi båda illa ut."

"Du är inte mamma!"

Tack och lov.

Piraten tände dynamiten och lipade åt honom.

"Jaha. Då får vi göra det på det svåra sättet."

I en skuttsekvens som skulle fått en OS-guldmedaljör i tresteg att tappa hakan dundrade mannen rakt in i piraten och tryckte honom ner på marken.

"Ge mig dynamiten!"

"Vilken dynamit?"

Piraten höll inte längre staven i handen. Ett pysande ljud fick mannen att vrida på huvudet. Stubinen var tre sekunder ifrån att spränga hela den här delen av hamnen till bitar, inkluderat honom själv. Inte efter den manikyr han hade betalat för förra tisdagen! Dynamitstaven försvann lika kvickt från hans hand som den greppades tag i. Smällen när dynamiten detonerade på båten kastade omkull honom. Ur byxfickan drog han upp en roller som han varsamt drog upp och ned för sina kläder medan han ställde sig upp och tittade på medan skeppet hängav sig åt att braka itu. Captain Naughty Noodles stod hopplöst förvånad på fören av sitt skepp medan den sjönk allt fortfarande ner under ytan.

"Qui vous êtes?"

Mannen log sitt Colgate-leende, drog tillbaka luggen och fick äntligen leverera den replik han väntat på:

"Mitt namn är Blake. Thomas Blake."

KAPITEL 2

Idag

Eduardo Santana var ett typexempel på The Peter Principle, en princip som förklarar att varje anställd i en hierarkisk organisation kommer att befördras över sin nivå av kompetens. Och Eduardo Santana var definitivt inte kompetent att styra ett land. Så gick det när folket gavs fria val.

En gång i tiden hade han varit enhälligt härskare över Ecuador. När despotism sedan gick ur mode var demokrati det enda vettiga alternativet eftersom han fört över alla pengar från militären till att bygga ett gigantiskt palats uppe på en bergstopp som blickade ner över Guayaquilbukten och därför inte hade möjlighet att utföra en statskupp.

Till hans egen förvåning blev han efter att styrt i femton år genom den värsta krisen som landet någonsin genomlevt vald till president utan att ens ha ställt upp i valet. En indianstam som härstammade från Inka hade till och med skickat ett långt brev till den spanska regeringen och sagt att allt var förlåtet, skicka bara nya conquistadorer så fort som möjligt! Folket hade dock blivit så vana att ha honom vid makten att de inte kunde se någon annan leda dem. Eduardo tog det som deras yttersta hämnd. Han var trött på att skriva på dokument och närvara vid internationella sammanträden. När han hade varit diktator fanns inga krav. Nu som folkligt val hade han ett ansvar mot sina väljare och han avskydde det. Tur för honom så skulle han inte göra det länge till. Om mindre än tio minuter skulle han vara död. Det var emellertid Eduardo helt omedveten om.

För honom stod andra tankar i prioritet. Han öppnade dörren till sin privata toalett. Rummet var litet och jämförde sig bäst med storleken på en billig motelltoalett. Eduardo kände sig obekvämt med att uträtta sina behov i multifunktionella badrum där man kunde gå omkring, något som alltid ingav honom en känsla av utsatthet.

En hälften nostalgisk hälften melankolisk suck utlät sig från hans läppar när han såg på sin gyllene toalettstol av 18 karat guld. Ett minne från tiden när han inte behövde redovisa sina utgifter för en stab av nykläckta ekonomistudenter. Guldets svalt mot hans rumpa när han satte sig ned och sträckte sig efter sin toalettlektyr. Hans hand fastnade i luften när ett definitivt "Pst!" fick honom att stirra upp i taket mot ventilationssystemet. Två svarta ögon stirrade ned på honom genom gallret.

"Hola", sa ögonen.

Eduardo gapade ofrivilligt med munnen med huvudet lutandes bakåt.

"Hola."

"¿Qué tal?"

"Bien bien." Eduardo bestämde sig för att ta ner armen som han hållit utsträckt i riktning mot lektyren. "¿Quién eres tú?"

"Soy la muerte."

Ett partikelmoln strömmade med de orden ned genom stålet och träffade Eduardo i ansiktet. Han drog hastigt för andan för att hindra att molnet sögs in i hans lungor, vilket hade effekten att han gjorde exakt det. En smak av kokos och solrosolja lade sig tjock i hans gom. Det var då det slog Eduardo att han skulle dö. Han visste precis vad det var han hade fått i sig. Han hade själv beordrat att det skulle användas i tortyr under sina år som diktator,

det vill säga innan han blivit tvungen att skriva på en Amnesty-översedd lag för mänskliga rättigheter.

Eduardo förbannade ödets ständiga ironi. Om han hade varit irriterad på sin nya roll som demokratiskt statshuvud så blev han ännu mer irriterad nu över sin stundande dödsdom. En offentlig arkebusering eller lynchning utanför regeringsbyggnaden, det var så en diktator skulle sluta sina dagar. Eduardo utstötte ett plågat stön när han insåg att han nu skulle hyllas som martyr av folket. *En martyr!* Han var tvungen att göra något åt det här. Han ville inte hittas död på sin egen toalett. Det minsta han kunde göra var att skjuta sig själv med revolvern han hade i sin skrivbordslåda.

Med ett krafttag slängde han sig mot dörren, som han av gammal vana tack och lov hade lämnat på glänt. Giftet hade redan attackerat muskulaturen i benen vilket Eduardo märkte när de vek sig under honom och han föll platt på golvet. Sista tanken som for igenom Eduardos huvud var: *Gud vad pinsamt.*

När Secret Service fyrtio minuter senare klev in genom dörrarna för att se om presidenten var redo för Danmarks ambassadörs poolparty fann de honom på mage på golvet med byxorna nere vid anklarna och en naken nyvaxad rumpa som hälsade att deras döda regent inte skulle vara tillgänglig för kvällen.

KAPITEL 3

Michael Lagastino torkade för tredje gången bort svettmustaschen från överläppen. Att New York skulle drabbas av den värsta värmeböljan på femton år just denna dag var bara hans vanliga otur. Skåpbilen organisationen hade ordnat åt honom skulle aldrig gått igenom Genèvekonventionen för mänskliga rättigheter och skulle med rätta klassas som ett tortyrverktyg. All form av tillfredställande luftkonditionering saknades och luften stod lika still som tiden kändes.

För tjugofjärde gången på fem minuter tittade Michael ut genom sidofönstret och såg upp mot himlen. Pan American Commission-byggnaden var en ståtlig fallossymbol av glas och kulörta flaggor som hängde ned från taket utmed fasaden representerande alla länder i unionen, som sedan i fjol innefattade alla länder på de amerikanska kontinenterna söder om Mexiko.

Michael försökte återigen att klistra fast den feta Burt Reynolds-mustaschen men svetten gjorde att den ramlade av direkt. Det fick gå utan. Ingen risk att han skulle bli igenkänd, det här var bara hans andra uppdrag på fältet. Det första hade inneburit att han åkt och köpt lunch till sina chefer. Tricket var inte att köpa lunchen, utan att han skulle köpa det av en välkänd anti-amerikansk terrorist och samtidigt placera en sprängladdning någonstans i lokalen. Take-away-restaurangen försvann lika snabbt som cheferna åt upp lunchen – kebaben var delikat.

En svart avlång välpolerad limousin körde upp utanför entrén med två par poliseskorter på motorcyklar framför och bakom. Michael tryckte upp sin miniatyrkikare över näsryggen och spände blicken. Baskern som dök upp först på andra sidan bilen fick hjärtat att slå en senegalesisk festdans.

Ordföranden var här.

Michael tittade sig snabbt i spegeln och undersökte om allt såg korrekt ut. Förutom den glansiga raden ovanpå överläppen, kunde han knappt skilja sig själv från en medioker karaktärlös passup. Han torkade sig igen över läppen med handryggen. Vad skulle han inte göra för att få en glass just nu?

Mobilen han höll i handen vibrerade plötsligt och först fick han för sig att han höll i en kall isglass med kolasmak innan han med en blandning av besvikelse och nervös förväntan insåg vad det betydde. Han såg återigen ut genom fönstret. En kortege med häst och vagn a la d'aumont stannade utanför PAC-skrapan. Panama hade anlänt. Michael tittade på listan. Alla tjugo länder var nu där.

Luftdraget som sögs in i skåpbilen för att ta hand om vakuumet av värme som skapats där inne slog mot Michaels ansikte som ett vattenfall när han öppnade där bak och hoppade ut.

Under promenaden över gatan kastade han en sista blick upp mot toppen av byggnaden. Där uppe bakom flaggorna fanns konferenssalen där alla medlemmar av PAC nu höll på att samlas. Många försök hade gjorts för att se vad som föregick därinne men flaggorna var vävda med koppartrådar som avstyrde alla försök till infraröd, värmesökande, eller vanlig optisk kamera. Men det var inte dit Michael var på väg.

Säkerhetskontrollen på första våningen hade gått galant. Nyckfulla som många statschefer var så befann sig personalen i byggnaden i konstant rörelse med nya ansikten närmast varje dag. Många despoter såg ett igenkänt ansikte som misstänksamt. Michael var bara en i mängden och han kände sig inte ett dugg rädd för att bli avslöjad. Inte av personalen i alla fall. Därför var han inte ens orolig när han stod i hissen tillsammans med en grupp andra människor. När hissen stannade på våning 80 var han emellertid ensam.

Dörren var mycket mindre anskrämlig än han hade tänkt sig. En helt vanlig kontorsdörr. Skylten var mer stilfull men inte lika flambojant som många andra statschefers. Vad som var extraordinärt var istället hur man kom in – det fanns inget handtag. När organisationen gjorde sitt senaste försök att ta sig in genom någon av dörrarna i byggnaden så hade agenten blivit så ställd att säkerhetsvakterna funnit honom ståendes och skrika "Open Sesame!" innan han drogs iväg och försvann för all framtid.

Michael drog upp en tunn transparent plastpåse tätt försluten med lim. Han greppade tag i den lilla fliken och drog i den så att en öppning skapades i påsen. Försiktigt förde han ned tummen och pekfingret och lyfte varsamt upp en lätt grumlig plastskiva. Långsamt förde han den mot dörren och tryckte den grumliga sidan mot namnskylden.

"Buenos días, Comandante Bustamante."

Michael värmdes av hur trevlig rösten lät medan dörren ljudlöst låstes upp och öppnades på glänt. Många timmar av efterforskningar, tortyr och mutning hade krävts för att luska fram att dörren aktiverades av DNA. Ännu fler timmar hade lagts på att lägga beslag på DNA från Comandante Bustamante. Michael ville inte veta vad som fanns på plastskivan. Han tryckte på dörren så att den gled upp mer och satte sin fot på den mjuka golvmattan. Så här långt hade ingen tidigare kommit. Nu måste han agera snabbt. Skrivbordet var placerat mitt emot en karta som täckte en hel vägg över PAC-länderna. Snabbt gick han runt och började leta efter vad han givits i uppdrag att hitta, vilket inte var det mest lättdefinierade: vad som helst som kunde tyda på att Comandante Bustamante var fientligt inställd till USA. Michael tackade att ett fönster var lämnat öppet. Han lät sin blick fastna ett par sekunder på utsikten. Hela väggen som var det första man såg när man steg in i rummet bestod av fönster och New York såg fantastiskt ut från den här höjden. Han ogillade staden starkt på marknivå men så här högt upp så kunde vad som helst se vackert ut.

Michael vände de granskande ögonen mot skrivbordet som var välskött men inte tomt. En bunt papper låg nedtyngda under en bokvikt av mörk gyllene guld föreställandes en björn med ljusfärgat ansikte. *Vilken fin liten sak.* Han lyfte upp den så att han kunde titta närmare. En vindpust från det öppna fönstret greppade tag om högen med papper så att de flög iväg över skrivbordet. Han bet sig själv i tungan för att förhindra sig att skrika *Helvete!* Först tänkte han skynda sig att plocka upp papperna, men något i ögonvrån fick honom att hejda sig. Han flyttade på ett papper i högen för att se tydligare och hans blick fastnade.

Två kvinnoögon stirrade upp på honom. Utan att kunna förklara det på ett annat sätt kände han sig så hypnotiserad att han inte kunde röra på sig på flera sekunder innan han ruskade om huvudet så att koncentrationen kom tillbaka. Han visste inte vad det var, men viktigt måste det vara. Han lutade sig över papperet med ögonen på och ryckte till med vänster handled. Hans synfält blockerades plötsligt av en bunt papper. Han vände upp blicken. En man med kolsvarta ögon höll fram papperna som flugit iväg.

"Ni kanske söker efter de här?"

Michael gapade. Slaget över örat fick det att ringa i hans öron. Desillusionerad försökte han värja sig från fler slag mot huvudet. Istället kom nästa smäll rakt in under revbenen. All luft försvann ur hans lungor. All förnimmelse av vad som hände runt omkring försvann medan känslan av hur hans kropp lyftes upp och bars genom rummet försökte påkalla sin uppmärksamhet. Genom dimman såg han hur New Yorks gatusystem plötsligt kastades emot honom. De första sju sekunderna tänkte Michael på hur skönt det fläktade under armarna. Den åttonde sekunden träffade hans kropp glassbilen som stod parkerad vid trottoarkanten.

KAPITEL 4

Pling pling.

Thomas sänkte volymen på tv:n och lyssnade. Var det dörren eller var det någon annan av de högteknologiska apparater som huserade i den lägenhet han lånat och levit i de senaste månaderna? En gång gick han omkring i tre timmar och letade efter källan till ett pipande som gick i melodin av ledmotivet till "Snobbar som jobbar". Precis när han bestämt sig för att allt var en produkt av hans förslappade hjärna fick han syn på att det blinkade ett meddelande på kylskåpet om att bäst-före-datumet på mjölken håll på att gå ut. Den kvällen han hade gjort ett tält av ett lakan och fantiserat att han befann sig på Botswanas savanner.

Pling pling.

Det måste vara dörren. Bara en dörrklocka kunde låta så förväntansfull och alarmerande på samma gång. Först när han var framme vid dörren insåg Thomas att han inte tittat i en enda spegel under hela vägen från soffan. Insikten skrämde honom.

Han plockade upp en bunt kuvert och papper som han ställt sin fot på. En av dem var en pamflett på tio sidor från FRA, Forest Rescue Association, med rubriken: "Rädda skogen vi avverkar för att ge er denna information." Till pamfletten medföljde ett svarskuvert där man skulle lägga sina donationer. PR-folket hade visst tagit marknadsföringen till en ny nivå – moralisk utpressning.

Pling pling.

Thomas öppnade dörren. En garvad militär med översterang på axlarna och en mörkblond mustasch på överläppen väntade på honom på andra sidan.

"Thomas Blake?" Översten nickade åt hans håll.

Thomas vände sig ofrivilligt om och tittade om det stod någon annan bredvid honom. När han inte såg någon vände han tillbaka huvudet och sa:

"Ja."

"Har ni kollat så att ni är ensam hemma?"

"Jag har hängt hemma i underkläder hela dagen och igår, så om någon gömt sig någonstans skulle de bara fått se mig klia mig i skrevet och stirra uttråkat på integritetskränkande djurdokumentärer."

"Är det okej om jag försäkrar mig om att vi är ensamma?"

"Varsågod."

Översten drog upp en Sig Sauer-automatpistol och slängde upp sin rygg mot väggen. Ur fickan drog han upp en liten spegel som var fastetsad på en liten metallpinne. Översten höll upp den runt hörnet men drog snabbt tillbaka spegeln när han fick syn på någonting. Efter att ha räknat till ett indoktrinerat antal sekunder hoppade han ut i vardagsrummet och avlossade två skott genom garderobsdörren. Med rök fortfarande ångande från pipan slet han upp dörren som lossnade från hasparna och flög rakt igenom Thomas soffbord av glas.

"Det är ingen här."

"Uppenbarligen inte."

"Vad finns där inne?" Översten pekade med två fingrar mot sina ögon och sedan mot en halvöppen dörr. Thomas kände att rörelsen kanske var lite överflödig. För vad annars skulle han titta med om inte sina ögon?

"Det är mitt sovrum."

"Kan ni ställa er åt sidan."

Översten tryckte sig mot väggen till höger om dörrposten. Flinkt lossade han en mindre behållare från sitt bälte, sprätte med pek fingret av säkerhetspinnen och slängde med en rask fram-och-tillbaka-manöver in behållaren i sovrummet. Ett fräsande och pysande ljud började spruta inifrån rummet och ett tjockt moln av gråbrun rök forcerade sig ut i hallen. Det omisskännliga ljudet av Thomas säng som fattade eld nådde deras öron. Hela fyrverkeriet av syntetiskt vulkanutbrott ebbade ut efter bara tio sekunder.

Översten signalerade att Thomas skulle behålla sin position innan han själv modigt kastade sig in i rummet. Thomas gick lugnt till dörrposten och tittade in. Sängen, där behållaren hade landat, pyrde fortfarande av rök och eldsugna lågor, medan väggarna hade fått en totalrenovering och den äggula färgen som gett Thomas kväljningar hade istället förvandlats till en genomgående svart ton. Översten ställde sig upp på benen och stoppade ned pistolen i sitt hölster.

"Lokalen är säkrad. Ni har ingenting att vara orolig för."

"Tack så mycket."

Översten drog upp en mapp, lirkade omsorgsfullt upp snodden som höll ihop den och tog fram ett fotografi.

"Känner ni igen den här mannen?"

Thomas tittade på fotografiet översten höll upp.

"Ja, det är en bild på mig."

"Är ni helt säker?"

"Ja."

"Tumma på det?"

Thomas sträckte fram och tryckte sin tumme mot överstens trimmade femte finger.

"Då har jag kommit rätt. Det är en ära att träffa er, Mr Blake."

"Trevligt att råkas, även om jag inte vet vem du är som har äran."

"Jag är överste McCarthy. Jag har en order att briefa er på väg till ert möte med Mr Triffid. Ni har fem minuter på er att göra er presentabel. Om ni inte befinner er i eskortfordonet utanför till dess kommer jag beordra in en insatsstyrka att hämta er med alla medel tillåtna."